

Hồi 4

Bị bùa độc họ Cao phản chúa

Rõ phép tà vua Tống hết nghi

Dư Hồng truyền lệnh khiêng mười hai tướng Tống để xếp hàng dưới thềm, rồi dùng máu chó máu gà và giấy vàng vẽ bùa mười hai con hình nhon, niệm chú, giắt vào chiếc mũ cho mười hai tướng, đội lên đầu xong, Dư Hồng cầm gương, vỗ bàn một cái nạt lớn:

- Mỗi người ba vía một hồn nhập xác, còn hai hồn bốn vía thu vào bùa ở mái tóc, không được cãi lệnh.

Sau đó Dư Hồng lại cầm gương chỉ vào các tướng mà bảo:

- Phụng sắc hồi dương cấp cấp như luật lệnh.

Mười hai tướng lom còm ngồi dậy, bộ tịch như điên như dại, hai con mắt trợn tròn vo, đứng trơ trơ không nói gì hết. Các viên quan Nam Đường đều rớn ốc, mồ hôi ướt áo, sợ tướng Tống hại nhầm.

Dư Hồng thấy vậy cười nói:

- Tướng đầu Đường là đồng liêu với các ông, việc gì mà sợ.

Vua Nam Đường nghe báo, liền ngự ra xem thấy mười hai tướng Tống đứng hầu hạ hai hàng. Dư Hồng tâu:

- Các tướng đã theo phù phép, đầu hàng Bệ hạ rồi, xin đừng sợ.

Vua Nam Đường phán:

- Tuy phép quân sư hay thật, song sợ họ không chịu đầu Đường, thành ra rước voi về phá mô, ôm lấy làm lo.

Dư Hồng tâu:

- Bệ hạ và bá quan còn nghi ngại, để tôi sai thử cho Bệ hạ xem.

Nói rồi niệm chú, cầm gương chỉ Cao Hoài Đức kêu lớn:

- Cao Hoài Đức đến đây ta bảo.

Cao Hoài Đức bước tới thưa:

- Chẳng hay quân sư đòi tôi có việc chi sai bảo?

Dư Hồng nói:

- Người lãnh một ngàn quân sang đánh Thọ Châu, không được cãi lệnh.

Cao Hoài Đức phụng mạng đi liền.

Vua Nam Đường xem thấy mới tin. Các quan đều khen phép lạ.

Vua Nam Đường bảo:

- Cao Hoài Đức là tôi lương đồng của nhà Tống, nay nhờ bùa linh sai khiến thì lo chi cơ nghiệp không dựng lại được như xưa.

Dư Hồng tự đắc nói:

- Bệ hạ thật có phước mới giữ gìn được đất Kim Lăng. Thái Tổ tuy là vị chính vương mà vẫn không làm hại Nam Đường được.

Bấy giờ vua Thái Tổ đang bị vây và bị bắt hết tám tướng, tuy chưa thấy bêu đầu, nhưng trong lòng buồn bã không an.

Xảy có quân vào báo:

- Cao Nguyên soái dẫn quân Nam Đường về đứng ngoài thành khiêu chiến. Chúng tôi không rõ thiệt hơn, nên chạy về thông báo.

Thái Tổ nghe nói giận lắm, than:

- Chúng bay là quân thất thổ, không nhìn kỹ lại về báo láo.

Nói rồi liền cùng quân sư lên mặt thành xem xét, quả thấy Cao Hoài Đức ngồi trên ngựa múa gươm, coi binh lính phá thành.

Thái Tổ thấy việc lạ, gọi lớn hỏi?

- Bớ ngựa đê! Trẫm cùng khanh tuy bề ngoài là tôi chúa, nhưng bên trong là nghĩa tay chân. Hai mươi năm nay tin nhau một lòng một dạ, nay sao lại tham sống mà bỏ nghĩa xưa. Hãy nghe lời trẫm vào thành bàn kế chiến chinh, cho vẹn đạo tôi thần, cho trọn nghĩa anh em.

Tiếng kêu không làm cho Cao Hoài Đức chú ý, chỉ thấy Cao Hoài Đức trợn mắt, múa thương, miệng hét liên hồi làm cho vua Thái Tổ nổi giận nói:

- Đồ thất phu! Tham sống sợ chết, lẽ đâu lại lãnh binh về phá ải, mà không biết thẹn.

Thái Tổ truyền lệnh quân bắn vãi xuống. Miêu quân sư can:

- Không nên bắn! Tôi chắc lòng Đông Bình vương trung dũng thừa, chắc là bị phép thuật của yêu đạo nên sanh ra như vậy.

Thái Tổ nghe nói suy nghĩ, rồi phán:

- Nếu quân sư không nói thì trăm đã mắc mưu yêu đạo rồi.

Cao Hoài Đức trung nghĩa thuở nay, không lẽ lại phản chúa, cũng bởi có cơ gì đây.

Thái Tổ vừa đi xuống lầu vừa khóc. Miêu quân sư nói:

- Bệ hạ chớ nên phiền não, tuy các tướng bị bắt, song Nam Đường không dám làm hại đâu. Chỉ sợ một điều là bị vây trong thành lương thực bị cạn kiệt. Tối nay xin Bệ hạ đặt bàn hương án cầu Phật trời cứu độ có khi thần tiên đến giúp.

Vua Thái Tổ khen phải. Đoạn có quan coi lương vào tâu:

- Lương còn dùng chừng một tháng nữa là hết.

Ai nấy nghe nói kinh hãi.

Vua Thái Tổ phán:

- Như vậy thì khó lắm, biết liệu làm sao?

Miêu quân sư cũng hết kế.

Lời bàn:

Trong đời người, những kẻ hy sinh có hai mục đích.

Một là: Vì quê hương dân tộc.

Hai là: Vì phú quý vinh hoa.

Cao Hoài Đức là một trung thần nước Tống bị địch bắt dùng bùa phép để sai khiến phản lại đất nước. Nếu nước Tống không rõ bản chất của Cao Hoài Đức thì Cao Hoài Đức đã bị giết oan. Cao Hoài Đức trung với vua không phải vì danh lợi mà chỉ vì đất nước, dân tộc.

Chỉ có những kẻ chạy theo quyền lợi vật chất, để hưởng thụ thì mới gập đầu theo đó, miễn có lợi cho mình. Tình yêu quê hương dân tộc là tình yêu cao cả, thiêng liêng.

Đối với những loài vật mà còn biết thương giống nòi, thương cái ổ của mình, huống hồ là con người. Vua Thái Tổ hiểu rõ điều đó nên không lầm mưu địch.

Trong xã hội con người, mỗi người có một bản chất khác nhau, muốn luận tâm ý kẻ nào, phải biết bản chất của họ thì mới khỏi bị lầm lẫn.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>